

A nádor pártfogása alatt álló Marczibányi-intézet jutalmai is lendítenek valamit. A legutóbbi jutalmakat a Zalán futása és Kisfaludy Aurorája nyerték el. Az új idők jele! Hogy a felállítandó Tudós társaság milyen lesz, nem tudjuk. Némelyek azt hiszik, hogy meg se fogják engedni, mások előre félnek tőle. Döbrentei nagyon buzgólkodik benne s erős influxust gyakorol mágnásainkra, ez pedig nem örvendetes. Kisfaludy semmi jót sem vár tőle, s attól tart, hogy oda nem valók, maradi, deákos, feszes öregek társasága lesz s nem az igazi talentumoké. Majd elválik.

Sok a baj még mindig, s nehezen megyünk előre. Pesten nincs magyar theatromunk, s ez kimondhatatlanul nagy baj drámai literaturánkra nézve. Az olvasó publicum kicsiny. A pesti német újságnak háromszor annyi praenumeransa van, mint a Hazai és Külföldi Tudósításoknak. Az emberek csak kalendáriumot vesznek, a kiadók mindegyikből sok-sok ezer exemplarist adnak el évenként, az igazi jó könyvekből pedig alig egy-két száz ha elkél. A kiadók ezért magyar könyv nyomtatására nem igen vállalkoznak, s az írók kénytelenek magok kiadni könyveiket s praenumeransokat fogdosni. Tudom magamról, hogy milyen keserves mesterség ez. Nem egyszer kell pirulnom, mikor az előfizetési ívet elővonom zsebemből, s látom, milyen savanyú ábrázattal fogadják még a legtehetősebbek is.

A redactorok honorariumot nem igen tudnak fizetni (Kisfaludy sem), a papiros és a nyomtatás drága, s a szegény poétát a tudatlan censorok akadékoskodásai agyon gyötrik.

Vajjon mikor fog mindez megváltozni? Adja a magyarok Istene, hogy minél előbb megváltozzék!

Ezzel be is rekesztem hosszú leveleim sorát. Látogass meg minél előbb, nézd meg Pestet és Budát, ismerkedjél meg lelkes barátaimmal, hogy belőled is erős támasza legyen szépen fejledező literaturánknak. Élj szerencsésen!

Szinnyei Ferenc.

MÁRIÁNAK.

(Egy tavaszon irtam ezt a verset Berde Máriának; akkoriban sokat beszélgettünk magunkról és a szerelemről.)

Tragikum így. És tragikum amúgy.
Mi fentt vagyunk —
s csak lefelé van út.

A hegy magas, a hegy fehér,
férfi mihozzánk fel nem ér.
Férfi mihozzánk fel nem szállhat;
férfiből kitépik a szárnyat,
s mi nem mehetünk lefelé.

Dicsőségünk és börtönünk
lábnyomtalan fehér hegyünk.

S ha ledöntjük?
(Hát — lefelé!)
akkor csak föld, már nem fehér...

S jaj! visszarakná két kezünk!

Nagy Emma.